

Heid Cat zondag 18

1 vertrouwen 2 verlangen 3 verzekering

Gemeente,

Verwerven en uitdelen. Verdienen en deelachtig maken. Daar gaat het om in Jezus' lijden en heerlijkheid, vernedering en verhoging. Door heel Zijn lijden heeft Hij de zaligheid verdiend, verworven. En in Zijn verhoging deelt Hij de zaligheid uit. Met Pasen deelt Hij het leven uit. Het ware leven met God. Met hemelvaart deelt Hij de bewaring van dat leven uit. En met Zijn wederkomst deelt Hij de verlossing van dat leven uit.

Vanavond dus het tweede daarvan: met Zijn hemelvaart deelt Hij de bewaring van het leven uit. Daar zit al in dat dat leven met God bedreigd wordt. Aangevochten. Dat zit hem al in de aard van het leven zelf. We zeiden al eens eerder: er zit een innerlijke spanning in: zonden zien en genade geloven. Schuld gevoelen en vergeving geloven. Je geweten klaagt je aan, je hart ontvangt vrijspraak. Geen wonder dat dat leven constant bedreigd wordt in zijn vrijmoedigheid in zijn groei en bloei.

Daarbij komt nog dat dat leven van buitenaf bedreigd wordt. Er komt verzoeking op af om het weg te slepen. Er komt verdrukking op af om het stuk te duwen. Er komt drukte op af om het te verstikken.

Daarbij komt dat het binnenuit bedreigd wordt. Wij zijn zo dwaas en zwak dat wij het ons zomaar zouden laten ontfutselen. Dat we zomaar vergeten het leven met God te voeden, te beschermen, en als kostbaar te waarderen.

Kortom: het is onmogelijk om mezelf tot geloof te brengen. Het is even onmogelijk om mezelf in het geloof te bewaren. Over dat geloof gaat het vanavond. Dat zegt: dat ik tot geloof mocht komen, Heere, het is aan U te danken. En dat ik het geloof zou mogen bewaren: Heere, bewaart U het.

1 vertrouwen

En die bewaring van het geloof ligt nu in Zijn hemelvaart. Wat nut ons de hemelvaart van Christus. Ten eerste dat Hij in de hemel voor het Aangezicht van Zijn Vader onze Voorspraak is. Zoals in antw 46 stond: dat Hij ons ten goede daar is. Nl. als Voorspraak. Dat wordt ons vooral helder als wij denken aan de Oud-Testamentische achtergrond van dit alles. Daar werd in de tempel het hele jaar door geofferd. En al die offers zijn vervuld in Goede Vrijdag: Christus, hét Offer. Zo werd

ook op grote Verzoendag geofferd. Maar dan ging de hogepriester, nadat het offer gebracht was met dat offer, met bloed van dat offer, het heilige der heiligen in. En de hogepriester droeg in de efod op zijn kleren en op zijn schouders de namen van de stammen Israels mee. Dus hij nam twee dingen mee in het heilige der heiligen: het offer en de namen van het volk. Zo is Christus met hemelvaart het hemelse heilige der heiligen ingegaan. Met Zijn offer en met de namen van de Zijnen. Om dat te tonen aan Zijn Vader. Vader, hier is het offer, Vader hier zijn de namen. Vader, zie de namen voor wie Ik het offer heb gebracht. Vader, zie het offer dat Ik voor deze namen heb gebracht. Het feit alleen al dat Jezus daar in de hemel is al Voorspraak. Zou de Vader daar ooit aan voorbij kunnen gaan? Zou de Vader dat ooit af kunnen wijzen? Absoluut niet.

Nu moeten we bij dit alles wel één ding bedenken. Dat Jezus de namen van het offer, en het offer van de namen voor de Vader toont dat is niet nodig met het oog op de Vader. Alsof de Vader anders de Zijnen vergeten zou. Hij heeft ze Zelf lief met een eeuwige liefde, dus hoe zou Hij ooit één van hen vergeten? Maar het is nodig met het oog op ons. Opdat wij in het geloof gesterkt zouden worden. Doordat er Eén daarboven voor instaat bij de Vader. Het voor ons opneemt. Opdat we geloven zullen dat Hij ons nooit zal begeven en nooit verlaten. Dat mag vertrouwen geven

Opdat we geloven zullen dat Hij daar is en dat we daarom toegang hebben tot de genadetroon van de Vader. Kijk, hoe gaat dat in het gewone leven? Je kunt een verzoek doen, een vraag stellen per brief of mail aan de provincie, of aan de landelijke overheid. Dat komt daar dan binnen als ingekomen stuk. En ja, dat kan zomaar onopgemerkt blijven in de lange rij die daarvan binnenkomt. Dan scheelt het als je iemand bij de provincie of op het departement hebt zitten die ervan af weet. Een buurman of bekende die ervan afweet. Die je kent en je situatie kent. Die kan ervoor zorgen dat dat ingekomen stuk niet in de massa ondergaat, die kan er een goed voor doen, het toelichten.

Zo ontvangt Jezus de gebeden. Opdat ze meer zullen zijn dan ingekomen stukken aan het hemelhof. Hij is daar om ze aan te nemen, toe te lichten en bij de Vader te brengen. Opdat wij geloven zouden dat ze toegang hebben tot de Vader. Zo ontvangt Jezus de gebeden. De smekingen, de noodkreten, de hulpvragen. En brengt ze tot de Vader. En daarin zuivert Hij de gebeden ook. Want alleen het volmaakte kan voor God bestaan. Dus ook gebeden dienen volmaakt te zijn. Volmaakt van inhoud, volmaakt van gezindheid. Vanouds heb ik hier het

voorbeeld bij gehoord van het bosje bloemen. Een kind loopt langs de weg en plukt voor moeder bloemen af. Wit en geel en blauw en veel groen. Een heel boeket. En ze geeft het aan moeder. En moeder ziet het en ziet ook dat er onkruid tussen zit. Uitgebloeide verlebte bloemen. Moeder haalt dat er zorgvuldig tussenuit en dan zet ze de bos op tafel. Prachtig.

Zo doet de Voorspraak met onze gebeden. Die zijn als een boeket, maar: er zit nogal wat tussen wat er niet tussen hoort. De inhoud: vragen die onverstandig zijn, want die leuke baan is slecht voor het geloofsleven, dat mooie huis in Limburg is slecht voor het gezinsleven, die knappe meid is de ondergang van je kerkelijk meeleven en past niet bij je karakter. Ik heb zoveel oog voor aardse dingen en ik bekijk de hemelse met aardse ogen. En andersom: er is zoveel wel belangrijk om te vragen en dat komt er nauwelijks in voor, dat vergeten wij.

En wat de houding betreft, er is nogal wat verlebt in dat boeket: wat lauw en gedachteloos zeggen we alles maar op. Wat een onzuivere motieven zitten er achter van geldingsdrang en menseneer, wat een gebrek aan vertrouwen, nee geen bloeiend gebed.

Als mijn gebed voor God moest bestaan ... Als mijn gebed in zichzelf voor de Heilige moest komen... Zelfs mijn gebeden zijn geen gerechtigheden voor Hem. Ze ontvallen me. Als mijn gebed het leven met God bewaren moest zag het er slecht uit. Jezus, de Voorspraak zuivert het gebed. Hij wast het gebed in Zijn offer. Hij neemt het onverkeerde eruit weg. Hij zuivert en volmaakt het gebrekkige. En zo brengt Hij mijn gebeden tot de Vader. Zo nader ik in Hem door Hem tot God en vindt ingang in Gods Vaderhart.

Hij is daar met Zijn offer en pleit altijd bij de Vader. I Johannes 2:1. Indien wij een gezondigd hebben wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige. Dat gaat nog verder: want als ik niet bid. Als ik geen gevaar zie en ik mezelf overschat. Als ik geen afdwaling besef en op een kwade weg verderga. Als ik geen schuld besef en niet om vergeving bidt. Als ik mijn geheugen kwijtraak en me niet meer concentreren kan. Als ik de ziekte van Alzheimer krijg en dement wordt. Wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Die altijd leeft om voor de Zijnen te bidden. En dan bidt Hij waarvan Hij in Johannes 17 al wat liet zijn: vader bewaar ze in Uw Naam, Vader bewaar hen van de boze. Zo bidt Hij altijd. En Hij bewaart het leven des geloofs. Dat mag vertrouwen geven

En het ware geloof zegt: zulk een Zaligmaker heb ik nodig. Ja, u

jij ook? Zo Eén, Die ook dat voor Zijn rekening neemt. Als het leven met God hing aan de dunne draad van mijn gebedsleven zag het er slecht uit. Maar het leven met God hangt aan de kabel van Zijn voorbedding. Daarin is het bewaard. En veilig bewaard.

2 verlangen

Dan het tweede waardoor Hij het leven met God bewaart. Door Zijn hemelvaart hebben wij ons vlees tot een zeker pand in de hemel dat Hij , het Hoofd, ons Zijn lidmaten tot Zich nemen zal.

Daarbij moeten we dus even goed voor ogen houden dat de Heere Jezus anders in de hemel teruggekomen dan dat Hij eruit gegaan is. Toen Hij de verliet was Hij God. God uit God, Licht uit Licht. Maar nu Hij in de hemel terugkeert keert Hij terug als God en mens. Het lichaam dat Hij ontvangen heeft in de maagd Maria laat Hij niet achter op aarde, maar dat lichaam brengt Hij mee de hemel in. Als God en mens keert Hij terug. En dat geeft de nauwe eenheid aan die er is tussen de ten hemel gevaren Christus en Zijn Kerk. Een eenheid zo nauw dat Christus aan de hemelpoort kwam en heeft gezegd: Vader mag Ik binnenkomen? Maar Ik kom alleen als Mijn Kerk ook mee naar binnen mag. Zoals een leerkracht van de klas met een groep kinderen bij een museum komt en om toegang vraagt. Dan zegt die leerkracht ook: als ik naar binnen mag moeten mijn kinderen ook mee naar binnen komen, die laat ik niet buiten staan terwijl ik wel naar binnen mag.

Nu, Christus, is ten hemel opgenomen, de Vader heeft Hem binnengelaten. Dan is dat een pand, een garantie dat al de Zijnen ook binnen zullen mogen komen. Dat Hij ons, Zijn lidmaten ook tot Zich nemen zal. Ik ga heen om u plaats bereiden. En dan zal Ik u tot Mij nemen opdat ook gij zijn moogt waar Ik ben. Omdat de verbondenheid tussen de verhoogde Christus en Zijn kerk zo hecht is. Zo hecht als die van hoofd en lichaam. Christus het Hoofd, de kerk Zijn lichaam.

Dat geeft dan ook aan dat het eigenlijk een vreemde situatie is. Dat Hoofd en lichaam niet bij elkaar zijn. Of om een ander beeld te gebruiken dat de Brudegom en de bruid niet bij elkaar zijn. Dat is toch als er over nadenkt een merkwaardige situatie. Want die twee horen toch bij elkaar? Maar nu, nu is er wel verbinding, verbondenheid, maar geen aanwezigheid van elkaar. Wel verbinding: in het gebed, door het Woord, aan de avondmaalstafel. Maar toch gescheidenheid. Als dat zo is, dan mag één ding helder zijn: het Hoofd verlangt ernaar om het lichaam weer bij Zich te hebben. De Brudegom verlangt er naar om de bruid

weer bij Zich te hebben.

De Heere Jezus verlangt ernaar om Zijn Kerk bij Zich te hebben, tot Zich te mogen nemen. En dan is de vraag legitiem: verlangt het lichaam ook naar het Hoofd en de bruid naar de Bruidegom? Samuel Rutherford gebruikt ergens het volgende voorbeeld voor het leven op aarde. Er is een echtpaar waarvan de vrouw in de gevangenis zit. En geregeld komt haar man natuurlijk op bezoek. Alleen, dat is soms zo, dat bezoek mag alleen plaatsvinden met een glaswand van matglas ertussen. Er kan wel contact zijn, men kan elkaar horen, en tot op zekere hoogte zien. Maar men kan niet bij elkaar komen. Dan is het toch te verwachten dat er aan beide kanten een verlangen is om elkaar niet alleen te spreken, maar ook bij elkaar te zijn. Elkaar te zien en te ontmoeten zonder glaswand ertussen.

Nou, zo is het leven van een christen, van het geloof op aarde. Er mag contact zijn met de Bruidegom, verbinding, maar er zit een glaswand tussen. Het contact blijft gedempt. Is een contact van geloven en niet van zien. Het zou zoveel rijker en voller kunnen. Van meer dichtbij. En de Bruidegom verlangt in elk geval dat die tijd komt dat Hij de bruid tot Zich nemen kan. En de bruid? Toch abnormaal als die er niet onder lijdt? Dat die er niet onder lijdt dat het contact zo gedempt is, en voor het gevoel er is en daarna weer overgaat. Zou de bruid niet verlangen dat ze echt bij de Bruidegom kon komen? Ongedempt, met niets ertussen, de volle kracht van Zijn liefde ervaren.

Dat dringt wel de vraag op: zijn wij bruid van de Bruidegom? Wan het is duidelijk: aan het eind van de trouwdag gaat alleen de bruid mee met de bruidegom naar het huis. De vriendin van de bruid niet, de buurvrouw van de bruid niet, alleen de bruid. Wie geen bruid is, niet bij de bruid hoort, die zal ook niet komen daar waar de Bruidegom is, die zal buiten moeten blijven. Maar even zeker is het: de bruid zal mee mogen. Is dat geen bewaring van het geloof? Te mogen weten: Hij zal me zeker komen halen. Ik zal zijn waar Hij ben. Omdat Hij als pand en garantie al daar is, zal ik er ook komen. Hij zal zorgen dat Hij me bij Zich krijgt. Hij wil mij niet kwijt. Hij wil mij niet op afstand houden. Omdat Hij er is, zal ik er ook komen, niet omdat mijn geloof zo sterk is, maar omdat Hij niet zonder mij wil en zal zijn in eeuwigheid.

3 verzekering

Dan het derde: dat Hij Zijn Geest tot een tegenpand zendt. Het is u nut dat Ik wegga zei Jezus. Waarom? Wel toen Jezus op aarde was kon

Hij maar op één plaats tegelijk zijn. Want Hij was echt Mens, had een echt menselijk lichaam en dat kan maar op één plaats tegelijk zijn. Maar nu Hij is opgevaren is Zijn lichaam in de hemel, en alleen daar want Zijn mensheid kan maar op één plaats tegelijk zijn, maar Zijn Godheid is op vele plaatsen. Daar vroeg antwoord 48 naar. Hoe zit dat nou met Zijn mensheid en Zijn Godheid? Is Jezus nu weg van ons of bij ons? Daar zou je de vergelijking van de zon voor kunnen gebruiken. De zon is maar op één plaats ver weg van ons aan de hemel, maar de stralen van de zon die zijn bij ons en verwarmen ons. Zijn mensheid is in de hemel, Zijn Godheid, dwz Zijn Geest is op vele plaatsen op aarde. In Zijn Gemeente, in Zijn gelovigen. Als een tegenpand. Dus weer een pand. Zijn lichaam is een pand van ons in de hemel. Er is iets van ons in de hemel. Tegenpand: er is iets van de hemel in ons: Zijn Geest. Het ligt vast aan allebei de kanten. In de hemel hebben we al iets van ons. Op aarde hebben we al iets van de hemel. En dat garandeert dat heel de hemel ons gegeven zal worden. Want in de Geest krijgen we al iets van de hemel in ons leven. Liefde, heiligheid, vreugde in God. Weliswaar van alles nog maar een beetje. De liefde is lang niet volmaakt, de heiligheid ook niet en zelfs het verlangen naar heiligheid niet. En de vreugde in God is vaak getemperd. Het is er maar iets van. Maar dat iets wel een pand, een voorschot, een garantie dat het volle ook zal komen. Dat Hij heel de hemel eens schenken zal. Een volheid van liefde, van heiligheid en van vreugde. Zeker weten. Ze zijn al de sleutels van het huis. Als je de sleutels krijgt, dan krijg je ook het hele huis. Wie liefde, heiligheid en vreugde in God ontvangt zal ook de volle hemel ontvangen.

En door die Geest zoeken wij de dingen die boven zijn waar Christus is. Door de kracht van de Heilige Geest zoeken wij de dingen die boven zijn. Dat is Collossenzen 3:1 en 2. De dingen zoeken en bedenken die boven zijn. Dat betekent: in het vizier houden en overdenken hoe het Boven is. Want kijk, als ik in het vizier houd en overdenk een aanzie hoe het hier beneden is, dan zinkt de moed me in de schoenen. Kijk nou eens: het geloof is zwak, ik ben dwaas en blind zo vaak, de vijanden zijn veel, de schuld is zwaar. En de kerk wordt vervolgd, en bedreigd en verzocht. Als je dat bedenkt en in rekening brengt dan zinkt de moed in de schoenen. Het scheepje van de kerk, het scheepje van het geloof is zo gehavend, de storm zo hard, de golven zo hoog, de bemanning zo onervaren, ik heb er een hard hoofd in. Als je

daarop ziet....

Maar door Zijn kracht zoeken we, overdenken we, de dingen die boven zijn. Hoe het er daarboven voorstaat. Daar is het vast en zeker. Dat schip ligt vast in Christus het Hoofd. Die alle macht heeft. Die de Voorspraak is voor Zijn Kerk. Die voorspraak is de kabel waarmee Hij dat scheepje vasthoudt. Als ik daarop let, en daarop zie dan kan ik alleen maar hoop en vastheid hebben. Dat loopt goed af! Dat scheepje ligt vast. En de kabel breekt nooit. Het is maar wachten tot de Heere Jezus aan de kabel trekt en het scheepje binnenhaalt. Dan gaan wij, varen wij ten hemel in en erven koninkrijken. Als je daarop zien mag door de heilige geest dan is er hoop, alleen maar hoop, alleen maar zekerheid, alleen maar vastheid.

Kijk, laat je dan ook niet zo beangstigen of biologeren door dat aardse. Niet beangstigen door bedreigingen, vervolgingen zelfs niet. Door stormen en golven van aanvechting niet. Wat hebt gij gewankeld, gij kleingelovigen? Maar ook niet zo biologeren door aardse dingen en schatten. Als ik de hemel krijg en beerven zal, moet ik me dan hier zo druk maken als ik hier wat mis? Zou ik dan hier niet wat kunnen afstaan: gewillig om anderen te delen en te geven. Zou ik dan niet kunnen missen als het me als een kruis wordt opgelegd? Als er zo grote erfenis wacht, dan kan ik hier toch wel een kruis dragen. Zoek de dingen die boven zijn en de aarde verliest glans en er moet niet zoveel per se.

U zegt: ja, maar dat geldt dan alleen als we van Christus zijn. Dat klopt. Daar gaat het dan ook om. Laat dat de vraag zijn die met ons meegaat. Heb ik deel aan deze Christus?

We vatten de preek samen. Wat nut ons hemelvaart? Voor de kust van Afrika zijn kleine ranke scheepjes. Die op zee gaan om te vissen. Als ze dan gevist hebben moeten ze terug naar de kust. En aar ligt dan de branding tussen. Maar die is zo sterk dat elk schip daarin omslaat en omkomt. Hoe gaat dat dan? Dan gaat één van de bemanning uit het schip. Met een touw aan zijn hand. En die loopt de branding door en komt aan de kust en legt daar het schip vast met dat touw. En trekt vanaf de kust het schip door de branding heen. Die ene is Jezus. Hij is vooruitgegaan. Door de branding van de dood heen naar de kust: de hemelse stranden. En Hij trekt de schepen vanaf de kust aan het strand. Hij trekt de Zijnen vanaf de hemelse stranden tot Zich door de branding van de dood heen.

Nu zoekt Jezus schepen die nood zijn. Die op zee zijn en de branding niet door komen. S.o.s. seinen, save our souls. Want wie niet Hem aan boord heeft, die zal met de storm meedrijven en wegdrijven.

Ligt niet vast aan de kust en drijft een keer weg.

Maar waar Hij aan boord kwam daar legt Hij vast in de hemel. Voelt u nooit dat Hij aan het touw trekt? Dat de hemel trekt? Dat Hij in zijn Woord, gebed aan Zijn tafel, ahw het koord strak trekt? Opdat wij verzekerd zullen zijn, en verlangen zullen. Hij bewaart het geloof en haalt het op Zijn tijd binnen. Ik wenste wel ontbonden te zijn en met Christus te wezen want dat is zeer verre het beste!

Amen